

Sygn. akt VII K 797/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Hubert Frankowski

Protokolant ST. sek. sąd. Anna Kowalczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu nieobecny zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu dnia 20 grudnia 2016 roku

sprawy

1/M. R. (1)

syn R., K. z d. W.

urodz. (...) w O.

Oskarżonemu o to, że:

I. W dniu 10 lipca 2016 r. w O. przy ul. (...), będąc pod wpływem alkoholu w wynikiem 0,87 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, dokonał znieważenia funkcjonariuszy publicznych sierż. szt. M. P., policjant z Komisariatu I Policji w O. oraz st. insp. G. N. funkcjonariusza Straży Miejskiej w O. w ten sposób, iż w trakcie wykonywania przez w/w funkcjonariuszy obowiązków służbowych związanych z przeprowadzaniem interwencji użył wobec nich słów : jebane pedały, jebać policję, kutasy zajebane, pierdolona Straż Miejska

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 kk

2/T. M. (1)

syn B., D. z d. K. (...)

urodz. (...) w O.

Oskarżonemu o to, że:

II. W dniu 10 lipca 2016 r. w O. przy ul. (...), dokonał znieważenia funkcjonariuszy publicznych sierż. szt. M. P., policjant z Komisariatu I Policji w O. oraz st. insp. G. N. funkcjonariusza Straży Miejskiej w O. w ten sposób, iż w trakcie wykonywania przez w/w funkcjonariuszy obowiązków służbowych związanych z przeprowadzaniem interwencji użył wobec nich słów : „wy skurwysyny, puśćcie mnie, co robicie”, przy czym naruszył również nietykalność cielesną funkcjonariusza Straży Miejskiej G. N. w ten sposób, iż uderzył w/w pięścią w twarz powodując u w/w stłuczenie głowy, które to uderzenie nie spowodowało naruszenia czynności narządów ciała ani rozstroju zdrowia

tj. o przestępstwo z art. 226§1 kk w zw. z art. 222§1 kk w zw. z art. 217§1 kk przy zast. art. 11 §2 kk

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne o czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku wyczerpujący znamiona występku z art. 226 § 1 kk warunkowo umarza oskarżonemu M. R. (1) na okres próby 1 (jednego) roku,

2. na podstawie art. 67 § 3 Kk w zw. z art. 43 a § 1 kk orzeka od oskarżonego M. R. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych,

3. na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne o czyn opisany w pkt II części wstępnej wyroku wyczerpujący znamiona występku z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk warunkowo umarza oskarżonemu T. M. (1) na okres próby 1 (jednego) roku,

4. na podstawie art. 67 § 3 Kk zobowiązuje oskarżonego T. M. (1) do zapłaty pokrzywdzonemu G. N. kwoty 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem,

5. na podst. art. 627 kpk przy zast. art. 629 Kpk zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów postępowania od oskarżonego T. M. (1) i oskarżonego M. R. (1) kwoty po 120 złotych.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił w sprawie

następujący stan faktyczny:

W nocy z 9/10 lipca 2016 roku funkcjonariusz Policji M. P. i funkcjonariusz Straży Miejskiej G. N. pełnili służbę patrolową w patrolu pieszym na terenie O. w rejonie centrum miasta.

Około godziny 00:00 ww. funkcjonariusze uzyskali informację, że w rejonie (...) kierujący pojazdami naruszają „zakaz ruchu”.

W związku z powyższym funkcjonariusz Policji M. P. i funkcjonariusz Straży Miejskiej G. N. udali się w rejon ulicy (...), gdzie zamierzali podjąć stosowne czynności służbowe, zatrzymując samochody naruszające oznakowanie.

W pewnym momencie M. P. i G. N. zauważyli w pobliskich krzakach mężczyznę, który załatwiał potrzebę fizjologiczną.

W tej sytuacji funkcjonariusz Policji oraz funkcjonariusz Straży Miejskiej, w celu podjęcia interwencji, podszli do mężczyzny oddającego mocz w miejscu publicznym. Mężczyzną tym okazał się być M. R. (1). W toku dalszych czynności ww. funkcjonariusze poprosili M. R. (1) o podejście w oświetlony rejon ulicy (...), celem wylegitymowania. Mężczyzna wyraził zgodę, był przy tym spokojny oraz opanowany. W tym momencie do ww. osób podszedł - jak się później okazało - T. M. (1), który zakomunikował M. P. i G. N., że jego kolega nigdzie nie pójdzie. W tych okolicznościach M. P. wezwał T. M. (1) o odejście na bok, a także nieutrudnianie podjętych przez nich czynności. Wówczas T. M. (1) podbiegł do ww. funkcjonariuszy, po czym uderzył G. N. pięścią w twarz. W tej sytuacji M. P. i G. N. złapali T. M. (1), a następnie zastosowali wobec niego środki przymusu bezpośredniego w postaci chwytów obezwładniających, w konsekwencji zaś kajdanek. W następstwie powyższego M. R. (1) i T. M. (1), będąc w stanie upojenia alkoholowego, zaczęli zachowywać się agresywnie i wulgarnie w stosunku do funkcjonariusza Policji M. P. i funkcjonariusza Straży Miejskiej G. N.. M. R. (1) zaczął krzyczeć i ubliżać ww. funkcjonariuszom, wyzywając ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe takimi jak „jebane pedały, jebać policję, kutasy zajebane, pierdolona straż miejska”. Z kolei T. M. (1) zaczął wykrzykiwać do nich słowami „wy skurwysyny, puśćcie mnie”. W tym momencie M. P. i G. N. za pośrednictwem dyżurnego K. O. poprosili o wsparcie, po otrzymaniu którego M. R. (1) i T. M. (1) zostali przewiezieni do K. O., gdzie przeprowadzono dalsze czynności, w toku których przebadano M. R. (1) na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu. Elektroniczny alkosensor w badaniu przeprowadzonym około godziny 00:24 wykazał 0,87 mg/dm³ alkoholu w wydychanym przez M. R. (1) powietrzu. W międzyczasie z uwagi na brak zgody pobrano krew od T. M. (1), celem jej zbadania. Po wykonaniu czynności i sporządzeniu dokumentacji M. R. (1) i T.

M. (1) osadzono w (...) K. w O.. Z kolei funkcjonariusz Straży Miejskiej G. N. udał się do Szpitala Wojewódzkiego położonego w O. przy ulicy (...), gdzie stwierdzono u niego stłuczenie głowy.

Stwierdzone u G. N. obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy nie spowodowały naruszenia czynności narządów ciała ani rozstroju zdrowia.

W wyniku przeprowadzonych badań wykonanych w Laboratorium Kryminalistycznym we W. stwierdzono w próbce z pojemnika (...) - (...), 7 ‰ alkoholu etylowego.

Dowody:

- karta informacyjna ze szpitala Wojewódzkiego w O. dot. G. N. - k. 11,
- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym - k. 12,
- opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej - k. 35,
- sprawozdanie nr H-V-AL.-5480- (...) z dnia 25.07.2016r. z przeprowadzonych badań zawartości alkoholu etylowego w próbce krwi - k. 48-49,
- zeznania świadka M. P. - k. 2-4, 52-53, 54-55, 101-102,
- zeznania świadka G. N. - k. 7-8, 56-57, 58-59, 101-102,
- wyjaśnienia oskarżonego M. R. (1) - k. 17-20, 54-55, 56-57, 100-101,
- wyjaśnienia oskarżonego T. M. (1) - k. 26-29, 52-53, 58-59, 100,

M. R. (1) urodził się (...) w O.. Jest bezdzietnym kawalerem. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechanikiem samochodowym. Pracuje dorywczo poza granicami kraju jako logistyk, osiągając z tego tytułu dochód w wysokości około 1.000 euro. Nie posiada istotnego majątku.

Oskarżony nie był dotąd karany sądownie.

M. R. (1) był rzeczywiście pozbawiony wolności w sprawie w dniu 10 lipca 2016 roku.

T. M. (1) urodził się (...) w O.. Jest bezdzietnym kawalerem. Posiada wykształcenie średnie. Obecnie pracuje w P. (...) i osiąga wynagrodzenie w wysokości 3.500 zł miesięcznie. Nie posiada istotnego majątku.

Oskarżony nie był dotąd karany sądownie.

T. M. (1) był rzeczywiście pozbawiony wolności w sprawie w dniu 10 lipca 2016 roku.

Dowody:

- protokół zatrzymania osoby M. R. - k. 13-14,
- dane osobopoznawcze M. R. - k. 21,
- dane o karalności z K. (...). R. - k. 38, 91;
- protokół zatrzymania osoby T. M. - k. 22-23,
- dane osobopoznawcze T. M. - k. 30,
- dane o karalności z K. (...). M. - k. 37, 90;

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego **M. R. (1)** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, przyznając, że znieważył funkcjonariuszy Policji i Straży Miejskiej słowami wulgarnymi, jednakże nie słyszał, ani też nie widział, ażeby jego kolega T. M. (1) uderzył strażnika miejskiego, czy też znieważył funkcjonariuszy.

Swoje stanowisko M. R. (1) podtrzymał także na rozprawie przed Sądem, przyznając, że jego kolega T. M. (1) brał aktywny udział w zdarzeniu. Z powołaniem się na dotychczasową niekaralność, incydentalny charakter zdarzenia, do którego by nie doszło, gdyby nie alkohol, wniósł o warunkowe umorzenie postępowania karnego.

/M. R. k. 17-20, 54-55, 56-57, 100-101/

Przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego **T. M. (1)** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w inkryminowanym dniu jego znajomy M. R. (1), z którym wspólnie spożywali alkohol w postaci wódki, oddalił się, by załatwić potrzebę fizjologiczną, a z uwagi na to, że długo nie wracał, on podążył za nim, gdzie zauważył M. R. (1) w towarzystwie dwóch mundurowych. W tej sytuacji - jak podał - wystosował do tych osób pytanie o co chodzi, w następstwie czego funkcjonariusz Straży Miejskiej podszedł do niego i chwycił go za rękę, oznajmiając mu, by odsunął się na bok. Wówczas on chcąc uwolnić się od funkcjonariusza Straży Miejskiej wyszarpnął mocnym ruchem swoją rękę, wskutek czego został obezwładniony przez funkcjonariusza, a następnie skuty kajdankami. Z tego powodu zaczął wołać o pomoc, przy czym nie uderzył on funkcjonariusza Straży Miejskiej w twarz ani też nie użył wobec niego czy też wobec funkcjonariusza Policji słów uznanych powszechnie za obelżywe.

W toku rozprawy głównej zmienił swoje stanowisko, składając wyjaśnienia zgodne z poczynionymi ustaleniami i z powołaniem się na dotychczasową niekaralność, incydentalny charakter zdarzenia spowodowanego alkoholem wniósł o warunkowe umorzenie postępowania karnego wyrażając wolę zadośćuczynienia finansowego na rzecz pokrzywdzonego.

/T. M. k. 26-29, 52-53, 58-59, 100/

Sąd Rejonowy zważył w sprawie,

co następuje:

W świetle zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonych M. R. (1) i T. M. (1) co do popełnienia przypisanych im przestępstw nie budziły żadnych wątpliwości, z tym, że należało dokonać modyfikacji kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego T. M. (1), o czym stosownie do treści art. 399 § 1 k.p.k. uprzedzono obecne na rozprawie strony. Jednocześnie ogół ustalonych okoliczności przy spełnieniu ustawowych przesłanek przemawiał za zastosowaniem względem oskarżonych M. R. (1) i T. M. (1) środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania.

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 66 § 2 k.k. warunkowego umorzenia postępowania nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

I.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie mogły budzić wątpliwości sprawstwo, zawinienie oraz okoliczności popełnienia przez oskarżonych M. R. (1) i T. M. (1) zarzucanych im czynów.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach pokrzywdzonych, czyli na zeznaniach funkcjonariusza Policji M. P. i funkcjonariusza Straży Miejskiej G. N. interweniujących w

dniu zdarzenia, czyli w dniu 10 lipca 2016 roku. Pomocne okazały się także pozostałe dowody zgromadzone w aktach sprawy. W szczególności Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów w postaci: karty informacyjnej ze Szpitala Wojewódzkiego w O. dotyczącej G. N., protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, sprawozdania nr H-V-AL.-5480- (...) z dnia 25.07.2016r. z przeprowadzonych badań zawartości alkoholu etylowego w próbce krwi, kart karnych i danych osobopoznawczych. Dowody te, których wiarygodności i rzetelności nie podważyła żadna ze stron procesu a które nie wzbudziły też uzasadnionych wątpliwości Sądu co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy, stanowiły uzupełnienie w stosunku do osobowych źródeł dowodowych.

W ocenie Sądu rzeczowe oraz logiczne zeznania funkcjonariusza Policji M. P. i funkcjonariusza Straży Miejskiej G. N., czyli osób zaufania publicznego, pozwalają na dokonanie stanowczych i pewnych ustaleń w zakresie odpowiedzialności oskarżonych M. R. (1) i T. M. (1) za zarzucane im czyny przestępcze. Wskazać należy, że osoby te, obce i nieskonfliktowane z oskarżonymi, zeznawały na okoliczności doskonale im znane, a ich zeznania nie zawierały żadnych sprzeczności, które dyskwalifikowałyby ich moc dowodową. Dodatkowo zeznania te korelowały z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie, stanowiąc przez to pełnowartościowy materiał dowodowy. W szczególności M. P. i G. N. w sposób dokładny i szczerzy opisali sposób zachowania się oskarżonych oraz sposób ich postępowania względem każdego z nich. Osoby te składając zeznania bezpośrednio po zdarzeniu, mając w pamięci szczegółowy obraz wydarzeń, w sposób zbieżny i bardzo dokładny wskazały, że w inkryminowanym dniu w rejonie ulicy (...) zauważono mężczyznę, który załatwiał potrzebę fizjologiczną. W tej sytuacji podjęto interwencję, w trakcie której poproszono mężczyznę, którym okazał się być M. R. (1), o podejście w oświetlony rejon ulicy (...), celem wylegitymowania. Mężczyzna wyraził zgodę, był przy tym spokojny oraz opanowany. W tym momencie do ww. osób podszedł T. M. (1), który zakomunikował M. P. i G. N., że jego kolega nigdzie nie pójdzie. W tych okolicznościach M. P. wezwał T. M. (1) o odejście na bok, a także nieutrudnianie podjętych przez nich czynności. Wówczas T. M. (1) podbiegł do ww. funkcjonariuszy, po czym uderzył G. N. pięścią w twarz. W tej sytuacji M. P. i G. N. złapali T. M. (1), a następnie zastosowali wobec niego środki przymusu bezpośredniego w postaci chwytów obezwładniających, w konsekwencji zaś kajdanek. W następstwie powyższego M. R. (1) i T. M. (1), będąc w stanie upojenia alkoholowego, zaczęli zachowywać się agresywnie i wulgarnie w stosunku do funkcjonariusza Policji M. P. i funkcjonariusza Straży Miejskiej G. N.. M. R. (1) zaczął krzyczeć i ubliżać ww. funkcjonariuszom, wyzywając ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe takimi jak „jebane pedały, jebać policję, kutasy zajebane, pierdolona straż miejska”, natomiast T. M. (1) krzyczał używając słów „wy skurwysyny, puśćcie mnie, co robicie”, co w konsekwencji skutkowało zatrzymaniem M. R. (1) i T. M. (1), a następnie ich osadzeniem w (...) K. w O..

Wulgarnie zachowanie oskarżonego M. R. (1) w stosunku do funkcjonariusza Policji M. P. i funkcjonariusza Straży Miejskiej G. N. potwierdził także oskarżony T. M. (1), wskazując w toku konfrontacji przeprowadzonej pomiędzy nim a pokrzywdzonym M. P. na swojego znajomego M. R. (1) jako na osobę, która w inkryminowanym dniu używała wobec ww. funkcjonariuszy słów niecenzuralnych. Co prawda w swoich pierwszych wyjaśnieniach, jak i w trakcie konfrontacji przeprowadzonej pomiędzy nim a pokrzywdzonym G. N., T. M. (1) nie potwierdził w sposób kategoryczny faktu używania takowych słów przez oskarżonego M. R. (1), wskazując, że nie jest tego pewien, niemniej jednak oświadczenia złożone przez niego w trakcie konfrontacji przeprowadzonej pomiędzy T. M. (1) a pokrzywdzonym M. P. korelowały z wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżonego M. R. (1), który w toku całego postępowania nie kwestionował swojego sprawstwa, a wręcz przeciwnie przyznał się do popełnienia czynu kwalifikowanego treścią art. 226 § 1 k.k., opisując przy tym okoliczności jego popełnienia, a fakt przyznania się do sprawstwa oraz winy przez oskarżonego M. R. (1) - zdaniem Sądu - wzmacnia wiarygodność zeznań M. P. i G. N.. W tej sytuacji nie ma żadnych podstaw do podważenia wiarygodności zeznań złożonych przez ww. funkcjonariuszy publicznych, którzy wskazywali nie tylko na sprawstwo oskarżonego M. R. (1), ale także na sprawstwo oskarżonego T. M. (1). W ocenie Sądu zatem początkowe wyjaśnienia oskarżonego M. R. (1) negujące fakt naruszenia nietykalności G. N. oraz fakt znieważenia osób interweniujących w dniu 10 lipca 2016 roku przez drugiego z oskarżonych zostały złożone w celu wzmocnienia linii obrony oskarżonego T. M. (1). Oceniając wiarygodność zeznań funkcjonariuszy M. P. i G. N. na tle wyjaśnień osk. T. M. (1), który swe sprawstwo początkowo kwestionował, należy przy tym zadać sobie pytanie, dlaczego świadkowie w/wymienieni mieliby zeznawać prawdę co do osk. M. R. (1) (skoro ten ostatni swego sprawstwa nie kwestionował),

a jednocześnie w sposób nieuzasadniony pomawiać drugiego z oskarżonych, a to T. M. (1), który dodatkowo składał rozbieżne wyjaśnienia na temat sprawstwa drugiego z oskarżonych, podczas gdy zeznania świadków były konsekwentne. Wreszcie zaś osk. T. M. (1) nie wyjaśnił dostatecznie w toku postępowania przygotowawczego, skąd wzięły się obrażenia u pokrzywdzonego G. N. w postaci stłuczenia głowy. Ostatecznie należy wskazać, że i oskarżony T. M. (1) przed Sądem przyznał się w całej rozciągłości do zarzucanego mu czynu, składając wyjaśnienia zgodne z poczynionymi ustaleniami i wyrażając wolę zadośćuczynienia pokrzywdzonemu funkcjonariuszowi Straży Miejskiej.

Z kolei z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej wynika, że obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy doznane przez pokrzywdzonego G. N. nie spowodowały naruszenia czynności narządów ciała ani rozstroju zdrowia.

W świetle powyższego wyjaśnienia oskarżonego T. M. (1), a także oświadczenia złożone przez M. R. (1) złożone na etapie postępowania przygotowawczego mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych jedynie w ograniczonym zakresie, tj. w tych fragmentach, które znalazły potwierdzenie w obiektywnych dowodach. W pozostałym zaś zakresie, dotyczącym w szczególności kwestionowania sprawstwa oraz winy oskarżonego T. M. (1) na etapie dochodzenia, Sąd odmówił im wiarygodności i tym samym mocy dowodowej. Zdaniem Sądu oświadczenia procesowe w tym zakresie potraktować należy jako przyjętą - acz nieudolną - linię obrony, która w konfrontacji z opisanymi powyżej wiarygodnymi zeznaniami funkcjonariusza Policji i funkcjonariusza Straży Miejskiej nie mogła się ostać. Z kolei oświadczenia M. R. (1) w tym zakresie, stojące w ewidentnej sprzeczności z zeznaniami M. P. i G. N., stanowiły wyraz koleżeńskej solidarności z oskarżonym T. M. (1). Podkreślenia wymaga, że obaj oskarżeni słuchani przed Sądem ostatecznie przyznali się do zarzucanych im przestępstw, składając wyjaśnienia zgodne z zeznaniami pokrzywdzonych funkcjonariuszy.

Reasumując, zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy dał pełne podstawy do przyjęcia, że oskarżony T. M. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Należało jednak dokonać modyfikacji kwalifikacji prawnej tego czynu poprzez wyeliminowanie przepisu art. 217 § 1 k.k. jako, że funkcjonariusz Straży Miejskiej jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu przepisu art. 115 § 13 pkt 4 k.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 roku, I KZP 28/05), a naruszenie jego nietykalności miało miejsce w trakcie wykonywania przez niego obowiązków służbowych, co zawiera się w przepisie art. 222 § 1 k.k. Tym samym oskarżony T. M. (1) swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Z kolei oskarżony M. R. (1) dopuścił się popełnienia czynu kwalifikowanego treścią art. 226 § 1 k.k.

Przechodząc do rozważań prawnych wskazać należy, że przepis art. 222 § 1 k.k. penalizuje naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Należy przyjąć, że przedmiotem ochrony omawianego przepisu jest nietykalność cielesna funkcjonariusza publicznego oraz powaga reprezentowanego przez niego urzędu i niezakłócona realizacja zadań związanych z pełnioną funkcją.

Naruszenie nietykalności funkcjonariusza jest przestępstwem umyślnym, przy czym do zastosowania przepisu art. 222 § 1 k.k. konieczne jest ustalenie, że sprawca obejmował swoją świadomością i wolą to, iż jego działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu lub osobie do pomocy mu przybranej oraz, że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych. Dla bytu omawianego przestępstwa nie jest natomiast istotny rodzaj motywu kierującego sprawcą (np. zemsta za podjętą niekorzystną dla sprawcy czynność, chęć zaimponowania otoczeniu, np. grupie chuligańskiej, dążenie do przeszkodzenia funkcjonariuszowi w wykonaniu czynności służbowej).

Do znamion strony przedmiotowej omawianego występku należy naruszenie nietykalności funkcjonariusza podczas lub w związku z wykonywaniem jego obowiązków służbowych. Oznacza to, że działanie podjęte w czasie, gdy funkcjonariusz nie wykonuje tych obowiązków lub pozostające bez związku przedmiotowego (np. naruszenie nietykalności funkcjonariusza na tle porachunków osobistych), podlega kwalifikacji na podstawie art. 217 § 1 k.k.

Z kolei przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

Czyn zabroniony określony w art. 226 § 1 k.k. ma dwa przedmioty ochrony: prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych i samorządowych oraz godność funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej. Prawidłowe funkcjonowanie wskazanych powyżej instytucji chronione jest poprzez zapewnienie poszanowania dla funkcjonariuszy publicznych, pełniących obowiązki służbowe.

Znamiona czynu zabronionego określonego w art. 226 § 1 k.k. może zrealizować każdy. Jest to więc przestępstwo powszechne.

Przedmiotem czynności wykonawczej czynu zabronionego określonego w art. 226 § 1 k.k. jest znieważenie funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej. W języku polskim termin „znieważać” oznacza „ubliżać komuś, lżyć, obrażać kogoś”. Należy przyjąć, że chodzi o rozmaitego rodzaju zachowania, których wspólną cechą jest to, że wyrażają pogardę dla godności drugiego człowieka, przy czym obojętne są użyte przez sprawcę tegoż przestępstwa środki wyrazu. Znieważające zachowanie może zatem przybrać postać słowną (posłużenie się wulgarnym słownictwem), może być wyrażone przy pomocy rysunku (np. karykatura), symboli, znaków albo innego rodzaju środka przekazu (film, fotografia), może zostać także wyrażone poprzez sporządzenie odpowiedniej informacji w internecie, czy też gestu, który wyraża brak szacunku wobec drugiej osoby.

Przedmiotem czynności wykonawczej czynu zabronionego określonego w art. 226 § 1 k.k. jest funkcjonariusz publiczny lub osoba do pomocy mu przybrana. Enumeratywne wyliczenie osób, którym ustawodawca przydaje przymiot funkcjonariusza publicznego zawiera natomiast art. 115 § 13 k.k., a wedle art. 115 § 13 pkt 7 k.k. funkcjonariuszami publicznymi są również funkcjonariusze Policji.

Pod pojęciem „podczas pełnienia obowiązków służbowych” rozumieć należy zbieżność czasową i miejscową zachowania sprawcy i wykonywania obowiązków służbowych przez funkcjonariusza publicznego.

Przestępstwo określone w art. 226 § 1 k.k. charakteryzuje się umyślnością w formie zamiaru bezpośredniego. Wynika to jednoznacznie z określenia znamienia czynności wykonawczej „znieważa”.

W tych okolicznościach, w świetle dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych, jest oczywistym, że oskarżony M. R. (1) w dniu 10 lipca 2016 roku w O. przy ulicy (...), będąc pod wpływem alkoholu z wynikiem 0,87 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, dokonał znieważenia funkcjonariuszy publicznych sierż. szt. M. P., policjanta z Komisariatu I Policji w O., a także st. insp. G. N., funkcjonariusza Straży Miejskiej w O., w ten sposób, że w trakcie wykonywania przez ww. funkcjonariuszy obowiązków służbowych związanych z przeprowadzaniem interwencji użył wobec nich słów „jebane pedały, jebać policję, kutasy zajebane, pierdolona straż miejska”. Poza sporem pozostaje także to, że w tym samym miejscu i czasie znieważenia ww. funkcjonariuszy publicznych dokonał ponadto oskarżony T. M. (1), który użył wobec M. P. i G. N. słów „wy skurwysyny...”, naruszając przy tym nietykalność cielesną funkcjonariusza Straży Miejskiej G. N. w ten sposób, że uderzył ww. pięścią w twarz powodując u ww. słuczenie głowy, które to uderzenie nie spowodowało naruszenia czynności narządów ciała ani rozstroju zdrowia.

Podsumowując, sprawstwo, zawinienie oraz okoliczności popełnienia przez oskarżonych M. R. (1) i T. M. (1) przypisanych im przestępstw nie budziły żadnych wątpliwości.

II.

Kolejną przesłanką warunkowego umorzenia postępowania jest nieznaczny stopień winy sprawcy oraz społecznej szkodliwości czynu. Przesłanki te występować muszą przy tym kumulatywnie. Wina sprawcy ma miejsce wówczas, gdy można mu zarzucić, że w czasie czynu nie dał posłuchu normie prawnej. Natomiast na ocenę stopnia społecznej szkodliwości mają wpływ okoliczności wymienione w treści art. 115 § 2 k.k. a to: rodzaj naruszonego dobra, rozmiar szkody, okoliczności popełnienia czynu, waga oraz rodzaj naruszonych przez sprawcę obowiązków i reguł ostrożności, postać zamiaru, motywacja sprawcy. W przedmiotowej sprawie przesłanki te zostały spełnione, albowiem biorąc pod uwagę okoliczności popełnienia przedmiotowych czynów (działanie pod wpływem alkoholu) oraz brak ujemnych następstw zachowania oskarżonego T. M. (1) (spowodowanie u pokrzywdzonego G. N. obrażeń ciała w postaci

słuczenia głowy, które nie spowodowały naruszenia czynności narządów ciała ani rozstroju zdrowia) można było przyjąć, iż stopień winy sprawców i społecznej szkodliwości czynów nie był znaczny.

III.

Za warunkowym umorzeniem postępowania przemawiać też musi pozytywna prognoza kryminologiczna wynikająca z właściwości, warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia sprawcy niekaranego dotąd za przestępstwo umyślne. Oskarżeni i te warunki spełnili, albowiem nie byli oni uprzednio karani sędownie, choćby za przestępstwa nieumyślne, a ponadto posiadają ustabilizowaną sytuację osobistą i zawodową. Powyższe, wraz z postawą wyrażoną przez obu oskarżonych przed Sądem, pozwalało zatem przyjąć, iż popełnione przez nich przestępstwa miały charakter jedynie epizodyczny i w przyszłości pomimo warunkowego umorzenia postępowania będą oni przestrzegać porządku prawnego.

IV.

Spełniony został także wymóg z art. 66 § 2 k.k., bowiem czyn przypisany oskarżonemu T. M. (1) zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Z kolei czyn z art. 226 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności do roku.

Reasumując, wobec realizacji przesłanek z art. 66 § 1 i 2 k.k. zasadnym było zastosowanie względem oskarżonych M. R. (1) i T. M. (1) środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania.

Zgodnie z treścią art. 67 § 1 k.k. warunkowe umorzenie następuje na okres próby, który wynosi od roku do lat trzech i biegnie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. W przedmiotowej sprawie, biorąc pod uwagę charakter oraz okoliczności przedmiotowych przestępstw, Sąd wyznaczył oskarżonym M. R. (1) i T. M. (1) roczny okres próby, wystarczający na weryfikację postawionej wobec nich pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Nadto, dla zapewnienia realnej dolegliwości związanej ze sprawstwem przedmiotowego czynu zabronionego, Sąd - na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. - orzekł od oskarżonego M. R. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 500 zł. Z kolei na podstawie art. 67 § 3 k.k. zobowiązano oskarżonego T. M. (1) do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego G. N. kwoty 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem brutalnego naruszenia nietykalności cielesnej.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparte zostało o powołane przepisy prawa i jest konsekwencją wydania w stosunku do oskarżonych wyroku warunkowo umarzającego postępowanie oraz zaistnienia określonych wydatków w trakcie prowadzonego postępowania. Zdaniem Sądu oskarżeni będą w stanie te koszty uiścić.

Mając na uwadze podniesione okoliczności faktyczne i powołane przepisy prawa orzeczono jak w sentencji wyroku.